

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/122/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6316200108
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6316200108.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a sudkýň JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Evy Dzúrikovej, v právnej veci žalobcu: Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., D.: XX XXX 700, so sídlom Dostojevského rad 4, Bratislava, proti žalovaným: 1/ mal. L. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom Na Q. XX, V., zák. zást.: M. K., bytom Na Q. XX, V., práv. zast.: JUDr. Mária Stahovcová, advokátka, so sídlom AK ČSA 18, Brezno, 2/ mal. J. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. XXX/XX, X., zák. zást.: F. F., bytom Q. XXX/XX, X., 3/ mal. J. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. XXX/XX, X., zák. zást.: H. B., bytom Z. 3, B., 4/ mal. F. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. XXX/XX, V., zák. zást.: P. O., bytom K. XXX/XX, V., obaja t. č. bytom X. XXX, Trutnov, ČR, v konaní o zaplatenie 19.335,80 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 6C/2/2016 - 275 zo dňa 23. 11. 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Brezno č. k. 6C/2/2016 - 275 zo dňa 23. 11. 2018 **z r u š u j e** a vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaní 1/ až 4/ majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok II.). Súd prvej inštancie rozhodoval o žalobe žalobcu, ktorou sa tento domáhal žalovanej sumy v zmysle § 813 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) s poukazom na to, že za škodu spôsobenú poškodenému G. Z., s ktorým mal žalobca uzavretú Poistnú zmluvu o poistení budov zo dňa 12. 02. 2015, ktorému poskytol žalobca poistné plnenie spolu vo výške 19.335,80 Eur, zodpovedajú žalovaní 1/ až 4/ spoločne a nerozdielne s poukazom na ust. § 420 a § 438 ods. 1 OZ. Skutkovo žalobca odôvodňoval žalobu tým, že žalovaní dňa 07. 11. 2014 spôsobili požiar svojou nebanlivosťou a neopatrnosťou pri manipulovaní s otvoreným ohňom rekreačnej chaty č. 2500, nachádzajúcej sa v lokalite „Diel“ v katastrálnom území obce Valaská, a tiež rekreačnej chaty bez popisného čísla, ktorá sa nachádzala v jej blízkosti. Vykonaným objasňovaním a na základe vyjadrenia k príčine vzniku požiaru bolo zistené, že týmto konaním žalovaných 1/ a 4/ bola naplnená skutková podstata priestupku a ich konaním majiteľovi rekreačnej chaty, ktorý bol poistený u žalobcu, G. Novákovi, vznikla škoda. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania vo vzťahu k výške škody, túto považoval za nespornú s prihliadnutím na predložené listinné dôkazy zo strany žalobcu, ktorými preukazoval výšku vyplateného poistného plnenia pre poškodeného G. Z., pričom zo strany žalovaných výška škody vyčíslená a listinami doložená, spochybňovaná nebola. Základ uplatneného nároku súd posudzoval v zmysle všeobecných ustanovení o zodpovednosti za škodu podľa § 415 a nasl. Občianskeho zákonníka a Zákona č. 314/2001 Z. z. o ochrane pred požiarimi (§ 14 ods. 1 písm. b/). Súd na základe vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že zo strany všetkých štyroch žalovaných došlo k porušeniu jednak všeobecnej preventívnej povinnosti, ale aj k porušeniu požiarnych predpisov. Všetci štyria žalovaní viac či menej manipulovali s otvoreným ohňom vo vnútri chatky p. Šandrovicovej, keď jednak oheň bol založený v tam umiestnenom krbe, resp. krbových kachliach, pričom tieto neboli zabezpečené napr. dvierkami proti vypadávaniu horiacich predmetov pred krbové kachle, resp. proti vylietavaniu horiacich častí do vnútorného priestoru

chatky, následne bol založený oheň aj v plechovom vedre, resp. sude priamo vo vnútri chatky, z hornej časti chatky potom bol premiestňovaný do dolnej časti a von pred chatku na ďalšie veci, ktoré sa tam žalovaní nachádzali, a teda pri oboch týchto činnostiach vzniklo nebezpečenstvo vzniku požiaru. Druhý atribút zodpovednosti za škodu, a to vznik samotnej škody a zistenia rozsahu, boli v konaní splnené, bolo nepochybné, že na mieste, kde bola chatka p. V. postavená, sa nachádzala drevená búda s palivovým drevom a za ňou ďalšia chatka poškodeného p. Z., pričom škoda vyčíslená v tomto konaní pozostávala z nákladov potrebných na rekonštrukciu a opravu predmetnej chatky po vzniknutom požiari. Výška škody bola doložená listinami, stranami nespochybnená a teda nesporná. Nárok na základe poistného plnenia poskytnutého žalobcom poškodenému p. Z. v zmysle § 813 Občianskeho zákonníka prešiel v rozsahu 19.335,80 Eur z poškodenej osoby na plniacu poisťovňu, čiže na žalobcu (bod 17 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie). Podľa názoru súdu prvej inštancie, problematickým v tomto prípade bolo preukázanie príčinnej súvislosti medzi porušením právnych povinností na strane žalovaných (spolu aj jednotlivo) a medzi uvedenou škodou na chatke p. Z., keď v celom konaní bolo ťažké resp. až nemožné určiť presnú príčinu predmetného požiaru, ktorý najprv zachvátil chatku p. V. a následne aj chatku p. Z.. Pri vzniku požiaru neboli prítomní žalovaní, ktorí ešte predtým z chatky odišli a v čase, keď odiaľ odchádzali boli si podľa svojich výpovedí vedomí len ohňa, ktorý predtým založili v krbových kachliach a tento riadne zahasili (podľa ich výpovedí tam zostali len uhlíky), ako aj tlejúcich vecí pred chatkou, ktoré sa snažili uhasiť, ale s ohľadom na ich činnosť (dupanie, zasypanie zemou) a vzhľadom na dážď, ktorý vtedy začal pršať, spoliehali sa na to, že z týchto tlejúcich vecí požiar nevznikne. Podľa správy hasičského a záchranného zboru mal požiar vzniknúť krátko po odchode chlapcov z chatky, a trvať mal približne 4 hodiny, až do príchodu hasičských jednotiek, keď prvá uvedená chatka bola v treťom štádiu a druhá v druhom štádiu horenia. Pri ohliadke miesta požiaru po jeho uhasení, aj na základe bližšie neurčených svedeckých výpovedí, príslušník hasičského zboru uzavrel ako príčinu požiaru manipuláciu s otvoreným ohňom vo vnútri chatky p. V.. Pri výpovedi pred súdom svedok B., ktorý predtým túto príčinu určoval, pripustil na základe skutkových zistení, že požiar mohol vzniknúť aj na základe tlenia vecí pred chatkou, zároveň však uviedol, že z dostupných údajov, z dokumentácie, výpovedí chlapcov, či fotografií miesta požiaru nie je možné s určitosťou túto príčinu určiť. Napriek uvedenému žalobca produkoval ešte jeden dôkaz, a to znalecké dokazovanie, pričom znalec takmer s určitosťou vylúčil ako príčinu požiaru horiace alebo tlejúce veci pred chatkou a na 90 % za túto príčinu určil manipuláciu s otvoreným ohňom vo vnútri chatky, pričom ohnisko požiaru bolo s takou istou pravdepodobnosťou v priestore pred krbovými kachľami, kde podľa výpovedí žalovaní mali založiť oheň v týchto krbových kachliach a tento nebol riadne uhasený, v ňom sa mali nachádzať aj žeravé uhlíky. V priestore pred krbovými kachľami malo byť dostatok horľavých vecí, ktoré sa od vypadnutého alebo vyleteného horiaceho predmetu mohli chytiť a takto mal vzniknúť požiar (bod 18 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie). Pri zhodnotení dôkazov súd vychádzal zo zásady, že v prípade určenia zodpovednosti za škodu a určenia toho, kto je za škodu zodpovedný, je potrebné nepochybné zistiť, aké konanie a ktorej osoby jednoznačne viedlo ku vzniku škody. V tomto prípade súd konštatoval, že sa to nepochybné zistiť nepodarilo, napriek úsiliu žalobcu, pretože síce zostalo vysoko pravdepodobné, že príčinou predmetného požiaru bolo práve konanie žalovaných pri zakladaní ohňa v krbových kachliach, avšak pre opačný záver tu tiež svedčia niektoré skutočnosti alebo pochybnosti. V prvom rade je potrebné poukázať na skutkové okolnosti popísané jednotlivými žalovanými, v zmysle ktorých do týchto krbových kachiel priložili horľavé látky všetci z nich, bez ohľadu na to, kto zapálenie ohňa v krbe inicioval, avšak neskôr tento oheň bol uhasený, jednak vodou, ale aj nahádzaným štrkom. Chlapci si pamätali, že keď z chatky odchádzali, v krbových kachliach ešte bolo nejaké uhlie, mysleli tým zrejme uhlíky, ktoré tam po uhasení zostali. Ako vyplynulo zo znaleckého dokazovania, išlo o uhlíky, ktoré ešte boli celkom zrejme žeravé a boli dostatočným zdrojom na prípadný požiar. Tu však ide o predpoklad znalca, vychádzajúci z výpovedí žalovaných o zostávajúcich uhlíkoch v krbe, pričom ale z týchto výpovedí by bolo možné dovodiť aj dostatočné uhasenie tohto ohňa - naliata voda a nahádzaný štrk. Zrejme aj s ohľadom na intenzitu tohto uhasenia boli všetci žalovaní presvedčení o tom, že ak spôsobili požiar oni, potom to bolo práve na základe vyhodneného plechového vedra či suda na priestor pred chatkou, kde sa od žeravých uhlíkov chytili veci, ktoré tam boli predtým vyhádzané, a tieto ešte pri ich odchode z chatky tleli a nedali sa riadne uhasiť. Žalovaní sa len spoliehali na to, že s ohľadom na dážď, ktorý začal pršať, od týchto tlejúcich vecí oheň nevznikne. Naopak o krbových kachliach boli presvedčení, že tento oheň bol uhasený riadne a požiar z neho vzniknúť nemôže. Ďalšou skutočnosťou je aj to, že znalec nemohol pri svojom znaleckom skúmaní s určitosťou vylúčiť ani to, že konanie žalovaných nebolo príčinou vzniku požiaru. Napokon je treba pripomenúť aj výsledok ohliadky po uhasení požiaru, keď svedok B. síce ako príčinu vzniku požiaru uviedol manipuláciu s otvoreným ohňom, avšak tvrdené skutočnosti o založení ohňa v krbových kachliach považoval skôr za vylúčené alebo nepravdepodobné, s ohľadom

na čistotu a farbu týchto krbových kachiel a komína, ktoré nesvedčili o založení ohňa, resp. ak tam oheň bol založený, potom len v malom rozsahu (bod 19 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Z týchto úvah pre súd vyplynulo, že požiar mohol byť zapríčinený buď nedostatočným uhasením ohňa v krbových kachliach v chatke p. V. alebo nedostatočným uhasením tlejúcich vecí pred touto chatkou, čo by svedčilo o príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaných a samotnou škodou, ako je uplatňovaná v súdnom konaní. Treťou možnosťou je potom konanie ďalšej osoby, ktorá po odchode chlapcov mohla v chatke založiť ďalší oheň a pri neodbornej manipulácii s otvoreným ohňom vznikol vo vnútri chatky p. V. požiar, ktorý sa následne preniesol na búdu s palivovým drevom a na chatu p. Z.. Či však išlo o prvé dva uvedené prípady, teda zapálenie ohňa v krbových kachliach a riadne neuhásenie uhlíkov alebo zapálenie vecí v plechovom vedre, vyhodenie pred chatku a tlejúce veci pred chatkou na základe konania žalovaných, to sa v konaní preukázať jednoznačne žalobcovi nepodarilo. Na základe toho považoval súd žalobu za nedôvodnú a zamietol ju (bod 20 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie). K tvrdenej spoločnej či delenej zodpovednosti súd konštatoval, že v prípade preukázania vzniku požiaru na základe založenia ohňa v plechovom vedre by bolo možné uvažovať o delenej zodpovednosti, ako o výnimke zo všeobecného pravidla spoločnej zodpovednosti, a to s ohľadom na rozdielnu mieru a charakter konania, či opomenutia povinnosti u jednotlivých žalovaných - to ale jedine za predpokladu jasnej skutkovej situácie, preukázanej vo vzťahu ku konaniu každého jedného žalovaného. Naopak v prípade jednoznačného preukázania protiprávneho konania založením ohňa v krbových kachliach, kde sa všetci žalovaní na tomto zúčastnili približne rovnakou mierou, by v prípade takejto príčinnej súvislosti so vzniknutou škodou bolo nevyhnutné aplikovať všeobecné pravidlo o spoločnej zodpovednosti žalovaných. Jednoznačne sa konkrétne konanie, ktoré by bolo v priamej príčinnej súvislosti so vzniknutou škodou, preukázať nepodarilo. (bod 21 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie). Súd následne dospel aj k ďalšiemu záveru ohľadne štvrtého atribútu zodpovednosti za škodu, a to zavineniu žalovaných. Tí síce v konaní výslovne neargumentovali v súvislostiach exculpácie v zmysle § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, avšak z produkovaných dôkazov jednoznačne pre súd vyplynulo, že v prípade, ak by v konaní bola jednoznačne preukázaná príčinná súvislosť medzi založením ohňa v krbových kachliach a následným nedostatočným uhasením tohto ohňa, z ktorého po odchode žalovaných mohol vzniknúť v chatke požiar, potom na strane žalovaných nebolo možné konštatovať ani len nevedomú nebanlivosť ako najnižší stupeň zavinenia v zmysle zákona. Tá by vyžadovala zistenie, že žalovaní síce nevedeli o následku, ktorý môžu svojim konaním spôsobiť, ale s ohľadom na okolnosti a na svoje rozumové schopnosti o takomto následku mali a mohli vedieť. Súd vychádzal zo skutočnosti, že v čase vzniku škody (v novembri 2014) mal žalovaný v 4/ rade takmer 13 rokov a žalovaní 1/ až 3/ nemali ani 12 rokov. Ak zo skutkových okolností vyplynulo, že pred odchodom z chatky p. V. chlapci hasili oheň založený v krbových kachliach, ktorý nemohol byť ani predtým veľkého rozsahu, a na tento jednak naliali vodu, ktorú mali vo fľaši a následne aj nahádzali na uhlíky štrk, a tieto uhlíky boli v takom stave, že v žalovaných nevzbudili pochybnosti, či podozrenie, že práve tieto spôsobia alebo spôsobili vzniknutý požiar, naopak boli presvedčení o tom, že požiar vznikol z tlejúcich vecí pred chatkou, potom je podľa súdu prvej inštancie otázne, či maloletí žalovaní mohli, či mali mať s ohľadom na svoj vek a skúsenosti a na opísané okolnosti vedomosť o tom, že aj z uhaseného ohňa v krbových kachliach môže ešte vyletieť nejaká horiaca čiastočka či iskra a zapáliť veci, ktoré sa vo vnútri chatky nachádzajú. Súd dospel k záveru, že takúto vedomosť mať nemohli a nemali, keďže by to bolo možné očakávať len od vyspelejšej, či plnoletej osoby. U dospelého človeka (laika) by síce taktiež celkom zrejme vznikli pochybnosti o tom, či z takto uhaseného ohňa ešte môže nejaká horiaca čiastočka vyletieť a spôsobiť požiar, avšak mal by s ohľadom na svoje skúsenosti a vedomosti pripustiť aspoň teoreticky aj takú možnosť a vykonať primerané opatrenia. Takýto predpoklad a správanie naopak nemožno vyžadovať u 12 a 13-ročných chlapcov. Z toho dôvodu potom súd konštatoval vyvinenie žalovaných. Podľa súdu jedine v prípade, ak by žalovanými neboli len maloletí ale aj ich zákonní zástupcovia, potom u týchto zákonných zástupcov ako dospelých osôb by predmetné vyvinenie možné nebolo (bod 22 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP (v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie nesprávne uvedený § 455 ods. 1 a § 462 ods. 1 CSP), s poukazom na to, že úspešnou stranou sporu v konaní boli žalovaní, preto majú nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, ktoré odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP). Žalobca za odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. d/ CSP považoval

porušenie viazanosti súdu rozhodnutiami o priestupkoch (§ 193 CSP) s poukazom na to, že samotnému súdному konaniu, resp. podaniu žaloby, predchádzalo vyšetrovanie celého skutku príslušnými orgánmi, v danom prípade to bolo OOPZ v Podbrezovej. G.: H.-BR-H XXX/XXXX-P a H. v B., H.-B H.-B H.-B XXX/XXXX, H.-B a to s poukazom na to, že H. v Podbrezovej v správe zo dňa 17. 12. 2014 uviedol, že žalovaní 1/ až 4/ dňa 07. 11. 2014 v odpoľudňajších hodinách svojou nebanalnosťou a neopatrnosťou pri manipulovaní s otvoreným ohňom spôsobili požiar rekreačnej chaty. Vec bola postúpená na ORHZ v Brezne, v danom prípade bolo v konaniach vedených voči žalovaným 1/ až 4/ vo výrokovej časti rozhodnutí jednoznačne bez akýchkoľvek pochybností konštatované a preukázané, že žalovaní 1/ až 4/ neodborne a neopatrne manipulovali s otvoreným ohňom, čím spôsobili požiar dvoch rekreačných chat, s poukazom na to, že konanie vo veci priestupku bolo zastavené z dôvodu, že v čase spáchania priestupku žalovaní nedovŕšili 15. rok svojho veku. Žalobca v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie v bode 17 odôvodnenia uviedol: „Súd na základe vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že zo strany všetkých štyroch žalovaných došlo k porušeniu jednak všeobecnej prevenčnej povinnosti, ale aj porušeniu požiarneho predpisov.“ Napriek záveru vyšetrovania príslušných orgánov o tom, že príčinou vzniku požiaru bola neodborná manipulácia s ohňom, čo súd považuje v bode 17. odôvodnenia rozsudku za preukázané, predmetnú žalobu súd zamietol z dôvodu konkretizovanom v bode 19. a 20. napadnutého rozsudku. V rozpore s bodom č. 17. napadnutého rozsudku uviedol, že žalobcovia sa nepodarilo preukázať, čo bolo príčinou požiaru. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie bol viazaný záverom príslušných orgánov o tom, že za vznik požiaru zodpovedajú žalovaní 1/ až 4/, ktorí neodborne a neopatrne manipulovali s ohňom, ktorú skutočnosť súd podľa bodu 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku považoval za preukázanú, pričom zároveň v bode 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku konkretizoval súd zákonné ustanovenia, ktoré žalovaní 1/ až 4/ svojím konaním porušili. Napriek tomu však súd prvej inštancie uvedené závery vyšetrovania neakceptoval a svojvoľne v rozpore s uvedenými skutočnosťami, ale aj v rozpore s ďalšími vykonanými dôkazmi žalobu v celom rozsahu zamietol, čím zaťažil konanie vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalobca má zato, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd síce vykonal navrhnuté dôkazy, avšak tieto nesprávne posúdil a vyhodnotil, čo malo za následok, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čoho dôsledkom bolo nesprávne rozhodnutie vo veci. Poukázal na to, že v predmetnom konaní boli do spisu predložené rozhodnutia OOPZ v Podbrezovej, z ktorých vyplynul jednoznačný záver o zodpovednosti žalovaných za vzniknutú škodu, nakoľko títo neodborne manipulovali s otvoreným ohňom. Rovnako zo Znaleckého posudku č. 4/2018 vypracovaného súdom ustanoveným znalcom vyplýva, že „nie je možné vylúčiť, že sa konanie žalovaných 1/ až 4/ nepodieľalo na vzniku požiaru z dôvodu, že ich samotné konanie spôsobilo vznik požiaru chatky p. V.“. V odpovedi na otázku č. 1 v znaleckom posudku znalec stanovil príčinu požiaru ako „nedbalostné konanie osôb pri manipulácii s otvoreným ohňom, následkom čoho došlo k vzniku požiaru chatky p V.. Príčinou vzniku požiaru chatky patriacej p. Z. bol vznik požiaru chatky pani V. a následným prenesením sa požiaru na chatku p. Z. cez stavebnú bídu, pri ktorej sa nachádzalo palivové drevo.“. V znaleckom posudku znalec zároveň uviedol že „rozhodujúcim vplyvom na vznik samotného požiaru bola jeho samotná príčina vzniku, a to nedbalostné konanie osôb pri manipulácii s otvoreným ohňom... konanie osôb nachádzajúcich sa v chatke p V. spôsobilo samotný vznik požiaru, a to ich nedbalostným konaním, že manipulovali s otvoreným ohňom v priestore chatky a následne opustili objekt napriek tomu, že v krbe sa ešte nachádzali tlejúce uhličky“. Žalobca v odvolaní poukázal, že žalovaný 2/ dňa 08. 11. 2014 na OO PZ v Podbrezovej vypovedal, že „odišli z tadiaľ napriek tomu, že všetko zahasené nebolo, handry stále tleli a aj v piecke bolo uhlie“, ktorú skutočnosť potvrdil aj žalovaný 1/ L. K. (nesprávne v odvolaní uvedený ako žalovaný 2/). Pri svojej výpovedi pred súdom žalovaní vypovedali, že už netlelo nič, pričom tento rozpor vo výpovedi spochybňuje dôveryhodnosť ich výpovedí, resp. znamená snahu žalovaných vyhnúť sa zodpovednosti nahradiť spôsobenú škodu. Žiaden z dôkazov nevyvrátil zodpovednosť žalovaných za vzniknutú škodu. Na druhý deň sa žalovaní k predmetnej chatke vracali, z čoho je zrejmé, že si chceli preveriť, či v predmetnej chate nevypukol náhodou požiar. Žalovaní 1/ až 4/ svojím konaním porušili ustanovenia § 415 a nasl. Občianskeho zákonníka a tiež ustanovenia Zákona č. 314/2001 Z. z. o ochrane pred požiarom. Súd správne v bode 17. odôvodnenia rozsudku uviedol, že považoval za preukázané, že zo strany všetkých štyroch žalovaných došlo k porušeniu jednak všeobecnej prevenčnej povinnosti, ale aj porušeniu požiarneho predpisov. Neobstojí tvrdenie súdu, že nakoľko nie je možné so 100 % istotou určiť, či bolo ohnisko požiaru vo vnútri chatky alebo v jej exteriéri, tak nie je možné určiť príčinu požiaru. Žalovaní manipulovali s otvoreným ohňom tak vo vnútri chatky ako aj v jej exteriéri, pričom z miesta odišli a oheň riadnym spôsobom neuhasili, čomu zodpovedá aj časové hľadisko keď po príchode hasičov boli chatky v 2. resp. 3. stupni horenia. Súd považoval za potrebné nepochybne zistiť, aké konanie, ktorej osoby jednoznačne viedlo ku vzniku škody. Žalobca namietal, že je bezpredmetné,

ktorý zo žalovaných zapálil oheň. Zakúriť v chatke bolo skupinové rozhodnutie žalovaných, pričom každý z nich sa na tomto ohni podieľal a manipuloval s ním, všetci žalovaní do krbu prikladali, pričom všetci žalovaní z miesta odišli bez toho, aby oheň riadne uhasili, čo následne viedlo k vzniku požiaru, čo bolo potvrdené tak vyšetrovaním príslušných orgánov a vyplýva to aj zo záveru znaleckého dokazovania. V rámci vyšetrovania túto skutočnosť potvrdili aj samotní žalovaní pri svojich výpovediach. Žalobca má za to, že v danom prípade je na mieste solidárna zodpovednosť za vzniknutú škodu, nakoľko sa na ohni podieľali všetci žalovaní rovnakým dielom, pričom bolo solidárnou zodpovednosťou všetkých 4 žalovaných, keď z miesta odišli bez toho, aby oheň riadne uhasili. Na danom mieste sa nenachádzali žiadne iné osoby, pokiaľ sa sami žalovaní 1/ až 4/ ku skutku nepriznali, nie je možné s určitosťou 100 % preukázať, či k hlavnému vzniku požiaru došlo v interiéri alebo exteriéri chatky (nie je vylúčené ani to, že požiar sa rozšíril z exteriéru a aj z interiéru), avšak pri hodnotení dôkazov je zrejme, že žalovaní 1/ až 4/ založili oheň, manipulovali s ohňom, nedostatočne ho uhasili, pričom aj časové hľadisko stupňa horenia zodpovedá danému časovému priebehu. Skutočnosť, že žiadna osoba nebola priamym svedkom ako požiar vznikol ešte automaticky nemôže znamenať, že k takémuto poškodeniu nemohlo skutočne dôjsť konaním, resp. zanedbaním konania (riadne uhasenie ohňa) žalovanými 1/ až 4/. Časové hľadisko zodpovedá tomu, že tento požiar vznikol po odchode žalovaných z chatky. Poškodeného nemožno znevýhodňovať len preto, že nie je možné s určitosťou 100 % určiť, či k vzniku požiaru došlo v interiéri alebo exteriéri chatky, keď bolo jednoznačne preukázané, že práve žalovaní 1/ až 4/ na danom mieste a čase neodborne manipulovali s ohňom, čo bolo navyše potvrdené znaleckým dokazovaním, ale aj záverom príslušných orgánov, ktoré predmetný skutok vyšetrovali, pričom v rámci vyšetrovania dospeli k záveru, že za vznik požiaru zodpovedajú práve žalovaní 1/ až 4/. Chatka nepatrila ani jednému zo žalovaných, napriek tomu sa na druhý deň išli na chatku pozrieť zrejme z dôvodu, aby sa presvedčili, či nedošlo k požiaru, čo rovnako nasvedčuje tomu, že si pri svojom konaní museli byť vedomí, že svojím konaním takýto následok môžu spôsobiť. V súvislosti s vyššie uvedeným neobstojí tvrdenie súdu v bode 22. odôvodnenia rozsudku, že v prípade žalovaných 1/ až 4/ nebolo možné konštatovať ani nevedomú nedbanlivosť s ohľadom na vek a skúsenosti žalovaných (v čase spáchania skutku 12 - 13 rokov). Žalobca zdôraznil, že žalovaní 1/ až 4/ neoprávnene vnikli do chatky, keďže si tam (neoprávnene) založili oheň, je zjavné, že museli disponovať zapaľovačom a vedeli ho používať. Prikladali do krbu, horiace vedro vyhodili z chatky von a snažili sa oheň uhasiť. Z uvedeného je zrejme, že žalovaní 1/ až 4/ vedeli manipulovať s ohňom a museli si byť vedomí nebezpečenstva, ktoré môže spôsobiť oheň. Navyše vo veku 12 - 13 rokov je možné predpokladať dostatočnú vyspelosť, aby si žalovaní boli vedomí svojho konania a prípadných následkov. Ide o osoby, ktoré už takmer ukončujú povinnú školskú dochádzku a zjavne dokázali s ohňom manipulovať, takže museli byť v danom čase dostatočne vyspelí, aby vedeli posúdiť rozsah svojho konania, resp. museli byť schopní predvídať výsledok, ktorý môžu spôsobiť neuhášením ohňa. Žalobca má za to, že nemožno konštatovať vyvinenie žalovaných tak, ako to uviedol súd v bode 22. odôvodnenia rozsudku. Súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov tieto nesprávne vyhodnotil, keď zamietol žalobu v celom rozsahu. Má za to, že na základe vykonaných dôkazov nemožno vyvodiť záver, že žalobca neosvedčil svoje tvrdenie a neunesol dôkazné bremeno. Žalobca predložil dostatok dôkazov, ktoré potvrdili jeho skutkové tvrdenia a preukázal dôvodnosť a oprávnenosť uplatneného nároku.

3. Žalobca namietal nesprávne právne posúdenie vykonané súdom prvej inštancie s poukazom na to, že súd správne aplikoval právne normy týkajúce sa zodpovednosti za škodu v zmysle bodu 16. napadnutého rozsudku, na základe vykonaného dokazovania súd v bode 17. rozsudku dospel k jednoznačnému záveru o zodpovednosti žalovaných 1/ až 4/, pričom konštatoval porušenie zákonom stanovených povinností žalovanými. Následne (bod 22. odôvodnenia rozsudku) nesprávne aplikoval ustanovenie § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, resp. nesprávne posúdil prípadnú exkulpáciu žalovaných 1/ až 4/ s ohľadom na ich vek. Podľa názoru žalobcu súd nesprávne posúdil aj otázku príčinnej súvislosti (bod 18. rozsudku). Súd prvej inštancie si v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku v niektorých bodoch odporuje, keď v bodoch 16. a 17. súd prvej inštancie konštatuje zodpovednosť žalovaných, v bodoch 18., 19. a 22. konštatuje, že nie je ich zodpovednosť preukázaná. Súd prvej inštancie by mal dať jednoznačnú odpoveď na otázku zodpovednosti za vzniknutú škodu, pričom v danom prípade z odôvodnenia rozsudku nie je zrejme s ohľadom na výsledok vykonaného dokazovania, prečo súd podanú žalobu zamietol. Poukázal na to, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patri medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Podľa názoru žalobcu nie je možné pripustiť výklad právnej normy (§ 420 ods. 3 OZ) tak, ako to urobil súd prvej inštancie, keď došlo k zvýhodneniu žalovaných, ktorí boli v čase spáchania skutku dostatočne rozumovo vyspelí, aby si uvedomovali následky svojho konania. Pokiaľ mali prístup k ohňu a dokázali neoprávnene

vniknúť do chatky a manipulovať s ohňom, založiť ho, prikladať do ohňa a následne sa ho aj snažiť uhasiť, museli im byť zrejmé aj následky, ktoré je možné neuhášením ohňa spôsobiť. Žalobca je toho názoru, že nemožno tvrdiť, že od maloletých vo veku 12 - 13 rokov nemožno očakávať takú vyspelosť, aby si boli vedomí toho, že oheň je potrebné uhasiť, pretože z neho môže vzniknúť požiar. Navyše pred OO PZ v Podbrezovej žalovaní vypovedali, že keď odchádzali z chaty, tak všetko zahasené nebolo, handry stále tleli a v krbe boli uhlíky. Súd riadne nezdôvodnil posúdenie príčinnej súvislosti, nakoľko uviedol, že nie je možné so 100%-nou istotou určiť, kde požiar vôbec vznikol. Takýto postup nepovažuje žalobca za správny, nakoľko v konaní bolo hodnoverným spôsobom preukázané, že v danom mieste a čase neodborne manipulovali s otvoreným ohňom práve žalovaní 1/ až 4/ a aj s ohľadom na časovú príčinnú súvislosť sa pri príchode hasičov chatky nachádzali v 2., resp. 3. stupni horenia. Pre posúdenie zodpovednosti žalovaných je bezpredmetné, či sa požiar rozšíril z exteriéru alebo interiéru, alebo aj z exteriéru aj z interiéru, nakoľko k požiaru došlo z dôvodu, že žalovaní 1/ až 4/ oheň založili, tento udržiavali a následne nedostatočne zahasili. Výpovede žalovaných je potrebné posudzovať aj v kontexte ostatných vykonaných dôkazov (znalecký posudok, záver vyšetrovania, výpovede žalovaných v rámci vyšetrovania), pričom z vykonaného dokazovania vyplýva jednoznačný záver o príčinnej súvislosti medzi konaním žalovaných, ktorí manipulovali s ohňom a vznikom požiaru, a teda aj o ich zodpovednosti. Súd prvej inštancie sa však s uvedenými skutočnosťami vôbec nezaoberal a nedal ani žiadnu presvedčivú odpoveď na otázku, prečo na predmetný znalecký posudok riadne neprihliadol. Všetky vykonané dôkazy nasvedčujú tomu, že zodpovední za vznik požiaru sú žalovaní 1/ až 4/, pričom nebol predložený ani jeden dôkaz, ktorý by toto tvrdenie vyvrátil. Súd prvej inštancie svojvoľným vyhodnotením dôkazov a svojvoľným právnym posúdením zvýhodnil žalovaných a znevýhodnil žalobcu, pričom rozsudok riadnym spôsobom nezdôvodnil, resp. neuviedol dôvody, prečo sa odvrátil od záveru vyšetrovania príslušnými orgánmi, resp. prečo neprihliadol na výsledok znaleckého dokazovania. V rámci odôvodnenia rozsudku súd síce uvádza svoju voľnú úvahu, avšak táto neobstojí s ohľadom na vykonané dokazovanie, ktoré preukazuje zodpovednosť žalovaných 1/ až 4/ za vzniknutú škodu s poukazom na to, že aj samotný súd prvej inštancie v bode 17. odôvodnenia rozsudku konštatuje, že je daná zodpovednosť žalovaných 1/ až 4/. Zároveň žalobca namietal aj súvisiaci výrok v časti priznania nároku na náhradu trov konania. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobe vyhovel, žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovaným 1/ až 4/, alternatívne, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že zodpovednostný režim za škodu v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) sa nemôže jednoducho bez ďalšieho vyvodiť len zo záverov policajných či iných orgánov, jedná sa o osobitnú zodpovednosť podľa § 422 a § 423 OZ, v danom prípade sa jednalo o maloletých a z ich výpovedí pred policajným orgánom a z rozhodnutia, na ktoré poukazuje žalobca v odvolaní, nemohol súd vychádzať do tej miery, aby bez všetkých pochybností a ďalších dôkazov mohol bez ďalšieho konštatovať, že sa maloletí, konkrétne maloletý žalovaný 1/, dopustili protiprávneho konania a v tej príčinnej súvislosti že vznikla škoda, ktorú sú žalovaní povinní nahradiť. Pokiaľ žalobca v odvolaní uvádza, že žalovaní vnikli do chatky, jednalo sa o opustenú, neuzamknutú, nezabezpečenú chatku, do ktorej tak mal prístup ktokoľvek. Majiteľ svojím konaním prispel k tomu, že do chatky mohol ktokoľvek vniknúť. Má za to, že sa nemôže jednať o solidárnu zodpovednosť v zmysle ust. § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd pri delenej zodpovednosti musí zobrať do úvahy okolnosti prípadu, okolnosti spôsobenia škody, rozsah, povahu, hlavne podiel konkrétneho škodcu na delikte, jeho miery účasti na škode. Poukázal na judikát NS SR 5Cdo 110/2011, tiež RI/7. Žalovaný 1/ nebol účastný pri úkone založenia požiaru, nebol prítomný v mieste a čase, keď plechový sud bol vyhodený z chatky následne von a uhlíky z neho údajne mohli spôsobiť požiar. Na chatku sa vrátil až po vzniku požiaru. Svedok B. - požiarnik svedčil, že komín bol čistý a že v krbe, resp. krbových kachliach, ktoré boli nedokončené, nehorelo. Mohlo horieť len v danom plechovom sude. Po vzniku požiaru, keď sa žalovaný 1/ vrátil do chatky, snažil vzniknutý oheň uhasiť, predísť tak škode. Podieľal sa teda len na odstránení a zabránení škody a nie na vzniku škody. S odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie v bode 22. sa v plnom rozsahu stotožňuje. Maloletý alebo ten, kto je postihnutý duševnou poruchou, zodpovedá za škodu ním spôsobenú, ak bol schopný ovládnuť svoje konanie a posúdiť jeho následky. Pokiaľ ide o maloletého, treba vychádzať z toho, že do nadobudnutia plnoletosti má človek iba obmedzenú spôsobilosť na právne a protiprávne úkony, ak je schopný ovládnuť svoje konanie a posúdiť jeho následky; to znamená, že má tak rozumovú (intelektuálnu), ako aj vôľovú (určovacíu) schopnosť vyvinutú do tej miery, aby bol schopný sa správne rozhodnúť. Žalovaní zhodne tvrdili, že pri odchode domov sa snažili oheň uhasiť, teda žalovaný 1/ vzhľadom na svoj vek bol presvedčený, že jednak uhasili oheň, zároveň tiež pršalo, (ohľadom uhlíkov

pred chatkou z vyhodeneho suda) a mohol vzhľadom na svoj vek byť presvedčený, že k požiaru nedôjde. V čase skutku mal 12 rokov. Žalovaný 1/ neodišiel s ostatnými, ale sa snažil spolu so žalovaným 2/ aj handry pred chatkou uhasiť. Až keď deti posúdili, že podľa nich už nič nehrozí, začalo aj mrholiť, pršať, až potom z miesta odišli. Títo dvaja žalovaní sa snažili škodu predísť tým, že hasili uhľíky rozhádzané pred chatkou z ohňa vo vedre, ktorý žalovaný 1/ nezaložil. Poukázal na výpoveď žalovaného 4/ pred dožiadaným súdom v ČR. Dôkaz, a to znalecký posudok, podľa žalovaného 1/ nepriniesol žiadnu relevantnú výpovednú hodnotu. Znalec vyhodnotil posudok po štyroch rokoch od požiaru, a teda len z listinných dôkazov a výsluchu žalovaných, t. j. len na základe obsahu súdneho spisu. Odpovede znalca sú len špekulatívne, založené len na základe domniek a subjektívneho posúdenia obsahu listín v súdnom spise. Z výpovedí žalovaného 1/ a 2/ na polícii vyvodil znalec, že ohnisko požiaru len mohlo byť pri krbe, kde dochádzalo k horeniu v plechovom sude či vedre a pri jeho manipulácii. Pritom žalovaní sa nevyjadrili že v krbe bolo horiace uhlie. Ohnisko požiaru žiadnym relevantným spôsobom identifikované nebolo. Tým, že maloletí založili oheň v sude či krbe, nezakladá bez všetkého protiprávnosť ich konania a automaticky zodpovednosť za škodu maloletých. V konaní nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním žalovaného 1/, tento svojím konaním nezaložil zodpovednosť, nespôsobil škodnú udalosť a vznik škody. Nebolo dokázané že vzhľadom na svoj vek 12 rokov mal a mohol konať inak, a teda že za škodu zodpovedá ako maloletý v súlade s ust. § 422 a § 423 OZ. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

5. Žalobca k vyjadreniu žalovaného 1/ k odvolaniu v písomnom vyjadrení uviedol, že sa pridrižava podaného odvolania a doterajších písomných vyjadrení a prednesov. Úlohou príslušných orgánov, v danom prípade OOPZ v Podbrezovej a ORHZ v Brezne bolo náležité objasnenie skutku. Za tým účelom vykonali potrebné vyšetrovanie a dospeli k jednoznačnému záveru o spáchaní skutku a tiež o páchateloch skutku. Uvedený záver bol potvrdený aj Znaleckým posudkom č. 4/2018 a tiež výpoveďami maloletých. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k nesprávnym záverom, keď podanú žalobu v celom rozsahu zamietol. Skutočnosť, že žalovaní boli v čase spáchania skutku maloletí, podľa názoru žalobcu neobstojí, nakoľko vo veku 12 - 13 rokov si žalovaní museli plne uvedomovať, čo svojím konaním môžu spôsobiť, navyše neoprávnene vznikli do chatky, založili tam oheň, museli disponovať zapaľovačom a vedeli ho používať, s ohňom manipulovali v interiéri aj exteriéri, museli si byť vedomí nebezpečenstva, ktoré môže spôsobiť oheň. Vo veku 12 - 13 rokov je možné predpokladať dostatočnú vyspelosť, aby si žalovaní boli vedomí svojho konania a prípadných následkov. Je úplne bezpredmetné, že sa jednalo o neuzamknutú opustenú chatku. Žalovaní neoprávnene vnikli na cudzí pozemok, vošli do chatky, kde založili oheň, čo je preukázané bez akýchkoľvek pochybností. Takéto správanie nie je možné za žiadnych okolností tolerovať a ospravedlňovať, ako sa to snaží prezentovať žalovaný 1/ tvrdením, že chatka nebola uzamknutá. Nestotožňuje sa s tvrdením žalovaného 1/ vo vyjadrení, v ktorom uvádza, že žalovaný 1/ nebol pri založení požiaru, podieľal sa len na odstránení a zabránení škody, nie na jej vzniku a zodpovednosť každého zo subjektov je teda potrebné posudzovať samostatne s ohľadom na protiprávnosť, príčinnú súvislosť a škodu. To, že nebol pri založení požiaru, nevyučuje jeho zodpovednosť. Vniknutie do chatky a založenie ohňa bolo kolektívnym rozhodnutím, vznik požiaru nemožno v danom prípade pripisovať len osobe, ktorá „škrtila zápalkou“. Všetci žalovaní oheň využívali, s ohňom manipulovali, vyhodili ho aj do exteriéru chaty. Každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám. Navyše, bol to práve žalovaný 1/, ktorý odchádzal z miesta posledný, čo vyplýva z vykonaného dokazovania, ale aj z vyjadrenia žalovaného zo dňa 06. 03. 2019. Žalovaný 1/ sa teda rovnakým podielom pričínal o vznik požiaru, keď nevykonal dostatočné preventívne opatrenia, aby požiaru predišiel, čo bolo konštatované aj závermi príslušných vyšetrovacích orgánov. Tvrdenie žalovaného v písomnom vyjadrení, že bol presvedčený, že oheň bol uhasený, nekorešponduje, resp. je v priamom rozpore s jeho výpoveďou zo dňa 19. 11. 2014 na OOPZ v Podbrezovej, kde uviedol, že keď z chatky odchádzali, všetko uhasené nebolo, handry stále tleli a aj v piecke bolo uhlie. Táto výpoveď bola potvrdená a je v súlade aj s výpoveďou žalovaného 2/ zo dňa 08. 11. 2014 na OOPZ v Podbrezovej. Nestotožňuje sa s tvrdením žalovaného, že znalecký posudok vypracovaný súdom ustanoveným znalcom neposkytuje žiadnu relevantnú hodnotu a neprispieva k náležitému objasneniu veci. Bol vypracovaný po 4 rokoch od požiaru a na základe listinných podkladov; nakoľko v prípade osoby súdom ustanoveného znalca sa jedná o odborne spôsobilú osobu, skúsenú v danom odbore a skutočnosť, že znalecký posudok bol vypracovaný s odstupom času, nemá vplyv na jeho závery. Znalec si je vedomý prípadných následkov nepravdivého znaleckého posudku, pričom svoje závery v posudku riadne odôvodnil. Vo vzájomnej súvislosti s inými dôkazmi znalecký posudok prispieva k náležitému objasneniu veci, a teda k určeniu zodpovednosti žalovaných 1/ až 4/ za vznik požiaru danej chatky, čo správne konštatoval aj súd v bode 17. napadnutého rozsudku.

6. Žalovaný 2/ a ani žalovaný 3/ sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

7. Žalovaný 4/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa pridrižiava svojej výpovede, nechce na nej nič meniť, namietal klamlivú výpoveď L. K. ohľadom zapaľovania ohňa v plechovom sude. Priznáva svoju vinu v tom, že oheň v plechovom sude zapálil on. Keď odchádzali, on odišiel spolu s Machalom skôr, ako oni. Všetci odišli spolu a jediný, kto tam hasil na tom prádle pred chatkou v čase, keď odchádzali, bol on (žalovaný 4/ a F.). Sud pred tým, ako poslal dole, zahasil vodou, on ho len poslal dole, nehodil ho tam, pretože vedel, že je to teplé a sú tam uhlíky. Na svoj vek, ktorý mal, tak nad týmto ešte premýšľať vedel. Mrzí ho, že chlapci sa snažia všetko hodiť na neho, ale svoju vinu nepriznajú.

8. Žalobca k vyjadreniu žalovaného 4/ uviedol, že sa pridrižiava podaného odvolania a doterajších písomných vyjadrení a prednesov. Žalovaný uvádza, že na svoj vek, ktorý v tom čase mal, vedel premýšľať o tom, že sú tam uhlíky a že môže začať horieť. Z uvedeného je zrejmé, že neobstojí argumentácia súdu prvej inštancie, ktorý bez toho, aby to namietol ktorýkoľvek z účastníkov, skonštatoval, že sa jednalo o nevedomú neobanlivosť s ohľadom na vek a skúsenosti žalovaných, nakoľko samotný žalovaný 4/ konštatuje, že v danom čase si plne uvedomoval možné následky svojho konania. Tiež priznáva, že v chatke zapálili oheň a s týmto ohňom manipulovali, tiež uvádza, že z chatky odišli všetci spoločne, pričom on a žalovaný 2/ sa pokúšali ešte hasiť uhlíky. S poukazom na vyjadrenie žalovaného 4/ je žalobca toho názoru, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov tieto nesprávne vyhodnotil, keď zamietol žalobu v celom rozsahu. Na základe vykonaných dôkazov nemožno vyvodiť záver, že žalobca neosvedčil svoje tvrdenia a neuniesol dôkazné bremeno, žalobca predložil dostatok dôkazov, ktoré potvrdili jeho skutkové tvrdenia a preukázali dôvodnosť a oprávnenosť uplatneného nároku, čo potvrdzuje okrem iného aj vyjadrenie žalovaného 4/.

9. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 Zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a 380 CSP bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je žalobcom napadnutý dôvodne a preto postupom v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu, napadnutým rozsudkom, odvolaním žalobcu, následnými vyjadreniami sporových strán súhlasí s názorom žalobcu, že súd prvej inštancie zaťažil konanie vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď s poukazom na rozporuplné odôvodnenie rozsudku, ktoré vykonal súd prvej inštancie, keď nepochybne súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že zo strany všetkých štyroch žalovaných došlo k porušeniu jednak všeobecnej preventívnej povinnosti, ale aj k porušeniu požiarnych predpisov, tak ako to konštatoval v bode 17 odôvodnenia rozhodnutia, pričom súd v bode 16 napadnutého rozhodnutia rozsudku aj jednoznačne konkretizoval zákonné ustanovenia, ktoré žalovaní 1/ až 4/ svojim konaním porušili, žalobu žalobcu zamietol s poukazom na to, že nebolo možné v konaní jednoznačne preukázať príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou na chatke p. Z., zistiť, či požiar chatky poškodeného bol spôsobený konaním žalovaných pri zakladaní ohňa v krbových kachliach, alebo z vyhodneného plechového vedra, či suda na priestor pred chatkou, kde sa od žeravých uhlíkov chytili veci, ktoré tam predtým žalovaní vyhádzali. Odvolací súd uvádza, že súhlasí s právnym posúdením súdu prvej inštancie vykonaným v bode 17 odôvodnenia súdu prvej inštancie, pričom zároveň prisvieďa odvolacej námietke žalobcu ohľadom vyhodnotenia vykonaného súdom prvej inštancie v bode 18 odôvodnenia týkajúceho sa preukázania príčinnej súvislosti; preskúmaním veci podľa názoru odvolacieho súdu, a to jednak z vykonaných dôkazov v konaní pred súdom prvej inštancie, oboznámením sa s priestupkovými spismi a to predovšetkým výpoveďami žalovaných v priestupkovom konaní, je podľa názoru odvolacieho súdu preukázaná príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti zo strany žalovaných 1/ až 4/. Keďže je nepochybné, že títo vnikli do chatky hoc aj opustenej, okrem iného konania, založili oheň v chatke a to na dvoch miestach - v krbe a v hornej časti chatky, pričom oheň z hornej časti chatky premiestnili pred chatku, na veci ktoré tam predtým z chatky žalovaní vyhádzali. Podľa názoru odvolacieho súdu bez zásadného významu na právne posúdenie je, či požiar vznikol z nehasených uhlíkov v krbe, alebo z miesta pred chatkou. Nie je zrejmé, na základe čoho, akého zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie vyhodnocoval aj prípadnú tretiu možnosť, a to konanie ďalšej osoby po odchode žalovaných. Len samotné vyjadrenie

znalca, ktorý v znaleckom posudku uviedol, že nie je možné vylúčiť, že konanie žalovaných 1/ až 4/ sa nepodieľalo na vzniku požiaru neobstojí, keďže znalec len odpovedal na otázku súdu, ktorá bola formulovaná podľa názoru odvolacieho súdu bez akéhokoľvek základu v zistenom skutkovom stave pred nariadením znaleckého dokazovania. Teda je potrebné, takéto vyjadrenie znalca považovať iba za úvahu, bez vzťahu k zistenému skutkovému stavu; sama o sebe prípadná možnosť založenia ohňa ďalšou osobou po odchode žalovaných v konaní žiadnym spôsobom žalovanými, ani tvrdená nebola; nevyplýva zo zisteného skutkového stavu a preto nemôže byť ani na ťarchu poškodeného, keďže podľa názoru súdu sa jedná iba o úvahu súdu. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu v podanom odvolaní, kde namietal, že v prípade, ak súd prvej inštancie chcel nepochybne zistiť, kto zo žalovaných sa v akej miere podieľal na škode, odvolací súd s prihliadnutím na doteraz zistený skutkový stav, pričom odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že je potrebné vyhodnocovať všetky dôkazy v konaní v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP a to jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti, okrem námietky právnej zástupkyne žalovaného 1/ žiadnym spôsobom nebolo preukázané, v doterajšom konaní, že by v súdnej veci neprichádzala do úvahy aplikácia ust. § 438 ods. 1 Obč. zák., podľa ktorého ak škodu spôsobí viac škodcov zodpovedajú za ňu spoločne a nerozdielne, ale že by bolo potrebné aplikovať ust. § 438 ods. 2 Obč. zák., podľa ktorého v odôvodnených prípadoch môže súd rozhodnúť, že tí, ktorí škodu spôsobili zodpovedajú za ňu podľa svojej účasti na spôsobení škody. Odvolací súd uvádza, že solidárna zodpovednosť v zmysle § 438 ods. 1 Obč. zák. je zákonným pravidlom, pričom delená zodpovednosť v zmysle § 438 ods. 2 Obč. zák. je výnimkou tohto zákonného pravidla. Zásadne teda platí, že pokiaľ bola škoda spôsobená dvomi alebo viacerými škodcami, a to či už súbežnou činnosťou, alebo na sebe nezávislou činnosťou s jednou škodou zodpovedajú za ňu škodcovia spoločne a nerozdielne; teda sa jedná o solidárnu zodpovednosť. Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že právna zástupkyňa žalovaného 1/ až v záverečnej reči uvádzala pripustenie možnosti vniknutia inej osoby do chatky, ktorá mohla zapríčiniť vznik požiaru a škody, pričom toho vyjadrenie považuje odvolací súd za účelové, keďže zistený skutkový stav takémuto tvrdeniu žiadnym spôsobom nenasvedčuje.

11. Podstata solidárnej zodpovednosti spočíva v tom, že každý škodca zodpovedá za ostatných a všetci zodpovedajú za každého jednotlivého škodcu. Jej zmyslom je prehĺbiť zodpovednosť škodcov za spôsobenú škodu a dôsledne zabezpečiť ochranu práv poškodeného. Delená zodpovednosť môže byť stanovená rozhodnutím súdu, avšak iba v odôvodnených prípadoch, a to v závislosti od „účasti na spôsobenej škode“. Delená zodpovednosť predstavuje situácie, kedy vzhľadom k osobitným okolnostiam prípadu súd rozhodne o zodpovednosti každého zo škodcov podľa miery ich účasti na spôsobenej škode a v príslušnom rozsahu uloží tomu ktorému škodcovi povinnosť škodu nahradiť. Či sa jedná o takýto prípad treba posúdiť so zreteľom na všetky okolnosti prípadu a je potrebné rozhodnutie súdu náležite aj odôvodniť. Súd preto musí skúmať, v akom pomere sa ten ktorý škodca podieľal na vzniku škody a podľa toho stanoviť jeho podiel na náhrade. Je potrebné prisvedčiť žalobcovi, že vstup do neobývanej chatky, založenie ohňa, vypratávanie vecí z chatky pred chatku, bolo kolektívnym rozhodnutím žalovaných, čo nepochybne vyplýva aj z ich výpovedí, a to predovšetkým v rámci priestupkového konania. Na založení, resp. udržiavaní a uhasení ohňa sa podieľali všetci žalovaní, pričom tento riadne neuhasili, z miesta založenia ohňa odišli, hoci z ich výpovedí nepochybne vyplýva, že si boli vedomí, že či už v chatke - krbe, alebo pred chatkou boli tlejúce uhličky. Vzhľadom na doteraz zistený skutkový stav podľa názoru odvolacieho súdu teda prípadná delená zodpovednosť žalovaných daná nie je, pretože nevyplýva zo zisteného skutkového stavu.

12. K odvolacej námietke žalobcu v podanom odvolaní, že u žalovaných nemožno konštatovať vyvinenie, keďže vedeli manipulovať s ohňom, s prihliadnutím na vek boli dostatočne vyspelí, na druhý deň sa išli pozrieť na miesto založenia ohňa, pričom namietal zvýhodnenie žalovaných súdom prvej inštancie, keď tento konštatoval vyvinenie žalovaných v zmysle § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, odvolací súd uvádza, že v § 420 ods. 3 je zakotvená prezumpcia zavinenia toho, kto za škodu zodpovedá. Ak sa preukáže, že škodca spôsobil niekomu škodu porušením právnej povinnosti, pričom dôkazné bremeno postihuje poškodeného, zo zákona sa predpokladá, že škodca škodu zavinil. Existenciu zavinenia škodcu poškodený nemusí dokazovať. Prezumpcia zavinenia je teda výhodou pre poškodeného, pričom podľa odseku 3 § 420 Občianskeho zákonníka sa zodpovednosti zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil; prezumpcia zavinenia je teda vyvrátenou domnienkou. Odvolací súd však zdôrazňuje, že dôkazné bremeno však v tomto prípade postihuje škodcu. Pokiaľ teda súd prvej inštancie pristúpil k vyvineniu žalovaných 1/ až 4/ v zmysle § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, a to bez toho, aby žalovaní v konaní výslovne neargumentovali dôvodmi vyvinenia (exkulpácie), súd prvej inštancie zaťažil konanie pred súdom vadou, a to porušením zásady rovnosti zbraní strán sporu. Pokiaľ súd prvej inštancie pri aplikácii ust. § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka konštatoval, že nebolo možné konštatovať ani

len nevedomú nebanalnosť ako najnižší stupeň zavinenia v zmysle zákona, s prihliadnutím k veku žalovaných v čase vzniku škody v novembri v roku 2014, keď uviedol, že žalovaný 4/ mal takmer 13 rokov a žalovaní 1/ až 3/ nemali ani 12 rokov, odvolací súd uvádza, že v čase založenia požiaru a vzniku škody žalovaný v 1/ rade mal 12 rokov a 2 mesiacov, žalovaní v 2/ až 3/ rade mali 12 rokov a 7 mesiacov a žalovaný v 4/ rade mal 13 rokov a 1 mesiac, pričom z konania žalovaných v čase, keď hasili oheň, vyplýva vedomosť, že oheň riadne neuhasili, z ich konania je zároveň jednoznačné, že s ohňom manipulovať vedeli, títo si museli byť vedomí aj nebezpečenstva, ktoré môže oheň spôsobiť. Navyše, s prihliadnutím k tomu, že následne žalovaní sa snažili zistiť stav chatky, keď na druhý deň sa tam išli pozrieť, nasvedčuje nepochybne tomu, že bolo v ich schopnostiach rozpoznať prípadné nebezpečenstvo vzniku požiaru, čo nakoniec nepochybne vyplýva aj z vyjadrenia žalovaného 4/ k podanému odvolaniu.

13. Nakoniec odvolací súd k odvolacej námietke žalobcu, v ktorej namietal, že súd prvej inštancie je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov v priestupkových konaniach uvádza, že táto námietka neobstojí, keďže súd prvej inštancie by bol viazaný len rozhodnutím v rámci priestupkového konania, ktorým by bol konštatovaný spáchaný priestupok. Keďže však priestupkové konanie, hoc aj z dôvodu maloletosti žalovaných bolo zastavené, týmto rozhodnutím priestupkového orgánu súd viazaný nie je, rovnako nie je viazaný ani odôvodnením rozhodnutia. Súd prvej inštancie, keďže však mal pripojené v konaní všetky priestupkové spisy týkajúce sa žalovaných 1/ až 4/, obsahom ktorých boli aj výpovede žalovaných, bol povinný sa oboznámiť v rámci dokazovania aj s obsahom týchto priestupkových spisov a vyhodnotiť zistený skutkový stav s prihliadnutím na všetky dôkazy vrátane výpovedí žalovaných v priestupkovom konaní.

14. Vzhľadom už na hore uvedené preto odvolací súd postupom v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) s prihliadnutím na vady konania, ktorými vadami zaťažil konanie svojím postupom súd prvej inštancie, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v zmysle § 391 ods. 1 CSP.

15. V ďalšom konaní súd prvej inštancie vyhodnotí zistený skutkový stav v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie odôvodní tak, aby netrpelo vadou vzájomnej rozporupnosti. V konaní bude postupovať v súlade so zásadou rovnosti zbraní a pri prípadnom vyvinení žalovaných dôsledne aplikuje ust. § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, pričom dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje žalovaných. Riadne sa vysporiada s otázkou právneho posúdenia v zmysle § 438 Občianskeho zákonníka, a to predovšetkým vo vzťahu k tvrdenej delenej zodpovednosti v zmysle § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka žalovaným 1/. Vo veci znova rozhodne a rozhodnutie odôvodní v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP.

16. V novom rozhodnutí rozhodne o trovách konania.

17. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).